

(referent). Znači, jedan aspekt znaka označava (zvuk, slika ili reč), a drugi je označeno (pojam), a odnos među njima je označavanje.

Označitelj i označeno su nerazdvojni, ali ne postoji nikakva suštinska uslovljenost veze označitelja i označenog – ona je kulturana uslovljenost. Dakle, ne postoji nikakva nužna veza između pojma koji imam o olovci i reči olovka, to je mogla da bude i neka druga reč; ništa prirodno ne postoji unutar odnosa reči “olovka” kao označitelja i pojma olovke kao označenog koji imam u svojoj svesti. Označitelj umesto olovka bi mogao biti npr. “zobodorst” i ne bi se narušila nikakva “prirodnost” datog odnosa jer ista ne postoji. Međutim, pored ovoga očiglednog momenta, i to je ono što Deridi uvodi kao novo, prethodno takođe znači da ne postoje sveopšti skup opštih pojmova koje označitelj prosto imenuje. Pojmovi - označena, se takođe razlikuju od jezika do jezika, kulture do kulture. Tako postoje reči, označitelji koji unutar jednog jezika imenuju nešto što unutar drugog jezika nije imenovano i stoga govorimo o rečima koji se ne mogu prevesti - jer nema označenog koje postoji u svim jezicima. Dakle, ovo nije stoga što nedostaju označitelji već što zajedno sa njima nedostaje označeno samo.

Prethodno rečeno znači, da po Deridi svaki jezik organizuje i uređuje svet različito. Ono što je ovde ključno razumeti jeste da ovo ne znači da postoje nekakve stvari (referenti) na koje onda različiti jezici različito referiraju, već da jezik sam “proizvodi” svet ili bolje rečeno jeste svet. Nema nečega pre jezika što onda jezikom biva imenovano. Dakle, nije arbitrarno samo odnošenje označitelja i označenog već označena ne postoje nezavisno kao takva čekajući svog slučajnog označitelja. Prethodno rečeno znači da su i označitelj o označeno arbitrarni i da su čisto odnosni ili relativni. Upravo zato što su arbitratni oni su relacioni po Deridi, ili kako de Sosir kaže unutar sistema koji je jezik ne postoji pozitivan član.